

NGƯỜI ĐÀN BÀ TRONG CĂN NHÀ NHỮNG NGƯỜI TRĂM NĂM CŨ

(Tâm bút) (Bài 4).

Hằng buổi chiều, tôi vẫn chờ nghe điện thoại và hằng ngày Chung vẫn chờ đọc những trang thư tôi gửi, những trang thư có lần tôi bảo: *“Sẽ để dành làm tài liệu cho một tác phẩm mai sau.”* Cái ý niệm này thoát đầu chỉ là phớt qua như một lời nói đùa, không ngờ càng lúc càng lớn dần trong óc tôi (và cả trong các câu chuyện).

[Luôn luôn trong tôi, Tình-Yêu biểu tượng như một dòng sông cuộn cuộn sóng mà các người đi qua đời được ví như những con tàu lớn-nhỏ. Tàu đến rồi đi, nhưng giòng sông thì vẫn thủy chung hiện hữu. Một cách mơ hồ, từ trong tiềm thức, tôi vẫn mong chờ một-con-tàu-muộn-trễ cập bến trên sóng-nước-tôi-tan-tác.

Điều chờ mong này khởi đầu từ những ngày tháng 5/1975, bỏ anh Phùng Kim Ngọc và bỏ cả Dalat ra đi. Suốt gần ba chục năm, có rất nhiều lần bắt gặp những-con-tàu từng muốn dong thuyền neo bến, nhưng phải nhận thực rằng, trừ ra một mình Nguyễn ở thời điểm tháng 11/1975, chưa từng có con tàu nào đem được cho tôi nổi rung động sâu xa của thời gian tháng 8/1974 ở Nha Trang, con-tàu-anh-Ngọc đã neo thuyền trên sóng-nước-cuộc-đời-tôi.

KHÔNG PHẢI vì những lời vừa viết mà đã KHÔNG TỪNG xảy ra cái điều rất nhiều lần ngời soi kính nội tâm, tôi thấy mình đã “vay” nhiều quá mà chưa có dịp “trả” những ân tình đã nhận. Kể từ cái chết tử trận của anh Thuận Văn Chàng (Đại Úy tiểu đoàn 9 Nhảy Dù), từ sự tan vỡ ước mộng với Vũ (Đại úy Pháo binh Dù) trở đi, tôi, hay Định Mệnh (?) cứ tiếp tục chắt chùng lên cuộc đời mình những cái nghiệp tình ái. Một cái nghiệp “may” (!) nếu nói theo cô bạn Người Cali:

“trong đời, BG đã được yêu nhiều quá”;

nhưng nếu nói theo TTBG trong bản văn viết về anh Nguyễn Ngọc Thùy (Thiếu úy Sư đoàn 18 Bộ Binh):

“Cái ‘tội’ lớn nhất của tôi chính là đã vô tình xuất hiện trên đường đời bước đi của những người đàn ông yêu tôi mà không nhận được từ tôi một tình yêu đáp trả”;

thì rõ ràng: *“Chuyện tình yêu đối với ai là hoa là mộng, còn với tôi chỉ là sự ghép liền những mảnh tâm hồn tan nát, trở nên một ấn tượng đậm nét, đến nỗi tôi đâm sợ mỗi lần nghe ai đó ngỏ với tôi lời nói yêu đương!”* (như đã viết trong câu chuyện kể về anh Thuận Văn Chàng.)

Thật vậy. Nhìn lại cuộc đời mình trên lãnh vực Tình-Yêu thấy chỉ toàn là dở dang, đứt đoạn. Những mối tình đến rồi đi trong đời tôi thường đẹp nhưng đều nhuốm màu tan tác, *“Biệt ly ngay trong lúc xum vầy, tan vỡ ngay giữa niềm hạnh phúc.”* Những mối tình *“Chưa có nhau trong đời mà đã nghĩ đến chuyện mất nhau!”* Lại còn biết bao người đàn ông từng trao tặng trái tim trong âm thầm đau khổ...

Điều này, bây giờ ở chặng cuối đời, tôi đã nhiều lần tự hỏi, do đâu mà có? Từ tôi hay từ Định Mệnh? Tôi không thể trả lời được. Chỉ biết rằng luôn luôn tôi vẫn cảm nghe như *“có tội”* đối với TẤT CẢ những người đàn ông từng xuất hiện, dù ngắn dù dài, dù đau thương hay hạnh phúc.

Đó cũng có thể nói rằng đã PHÁT KHỞI TỪ một *“cách yêu”*, *“cách nhận Tình Yêu”* rất chân thành trong tôi, y hệt lời nhận xét của một người bạn:

“Sự bất hạnh và cũng là may mắn của chị nằm ở điểm, trong đời, chị từng trải qua nhiều tình yêu nhưng chẳng học được chút kinh nghiệm nào từ các tình yêu kia. Mối tình của ngày hôm trước (dẫu đau đớn đến đâu) tan vỡ, chị vẫn có thể lao trọn cuộc đời vào một mối tình mới của ngày kế tiếp. Đó là kiểu yêu của TTBG. Yêu như thể chưa từng yêu ai. Yêu như thể ngày mai sẽ phải chết đi để không còn có thể yêu ai!”

Nhớ lại một đoạn nhật ký của năm 1976:

“Hôm nay đi ăn cưới đưa bạn gái nổi tiếng lãng mạn một thời, tôi kinh ngạc nhìn nụ cười tươi rói biểu lộ một hạnh phúc viên mãn trên khuôn mặt nó khi cặp tay anh chồng giáo viên già xấu xí mà nghĩ đến những mối tình sôi nổi của nó ngày còn đi học. Tôi cũng nhớ Nguyễn với lời kể về các bà chị chàng, khi lấy chồng, yêu chồng và quên hẳn người yêu xưa một cách lạt lẽo. Cũng nhớ lần ấy, tôi đã cười khi, bảo Nguyễn, “Chẳng bao giờ Mãn muốn lấy chồng để chẳng bao giờ quên các người yêu cũ...” Vậy mà hôm nay, ngồi trong tiệc cưới con nhỏ, sao cứ miên man tự hỏi, người đàn ông nào sau rốt có khả năng làm tôi quên được các người đi trước? Tôi nghĩ rằng KHÔNG ĐỂ CÓ. Nhưng nếu có, hẳn người ấy sẽ vượt bực và là tổng hợp cá tính của tất cả các người đàn ông đã từng đi qua định mệnh tôi”...

Thì cái hành động *“chẳng bao giờ muốn lấy chồng”* của thời tuổi trẻ, với sự kiện *“mười năm đóng cửa trái tim”* của bây giờ chỉ là nằm trong cái khuôn viên tình cảm *“đền tạ”* ân tình.

Tuy nhiên điều đó thấy vẫn còn chưa xứng đáng. Nên từ lâu, tôi vẫn có ý định dành riêng một quyển sách để “*viết-cho-những-người-tình-đã-chia-xa*”, đặc biệt là những “*người tình tan tác*”; những con người đã từng trao tặng cho tôi (mà không được nhận lại) một tình yêu đậm thắm; những con người từng phải vì tôi mà tan nát trái tim. Đó là những món nợ ân tình, cần chu toàn khi còn kịp. Những món nợ, chỉ sợ rằng “*không đủ thời gian cho tôi hoàn tất ước mơ*”!

Giờ đây trước căn bệnh hiểm nghèo của Chung (bác sĩ độ rằng nếu không chữa chạy, anh sẽ không thể sống quá hơn sáu tháng), tôi đã muốn làm cái điều “*đền tạ ân tình*” trước khi anh nằm xuống bằng một tác phẩm chữ nghĩa, chí ít là một bài viết đầy đủ. Có nỗi gì rất sâu trong tiềm thức cứ thôi thúc hoài trong ý muốn phải làm điều đó “*trước khi quá muộn*”. Chữ “*quá muộn*” từng đã nhiều phen tạo nên trong tôi một niềm nuối tiếc mênh mang.]

Tôi nói với Chung ý định ấy, thú nhận rằng:

“Tác phẩm không phải chỉ viết về anh, cho anh thôi, mà còn cho tất cả những con người đã từng đi qua đời BG, dù dài lâu hay thoáng chốc.”

Thoạt đầu khi nghe câu nói này, Chung tỏ ra như bị “*tổn thương*” trong sự kiện “*gom anh vào trong số những người đàn ông thuở trước*.” Tôi giải thích:

“Tác phẩm mang chủ đề đôi đầu Định Mệnh, biểu tượng bằng một con-người-hiện-diện-vắng-mặt luôn luôn ngự trị trong đời BG, mà các người tình xương thịt CHI LÀ những minh chứng cho sự hiện hữu và đôi đầu ấy. Đó là Sự Chiến Đấu Sinh Tử Giữa Định Mệnh và Con Người.”

Tôi cũng nói:

“Tên tác phẩm sẽ được đặt là *Điệu Múa Cuối Cùng Của Con Thiên Nga*, xuất phát từ chữ *Chant du Cygne* trong âm nhạc. Dựa theo truyền thuyết ‘những con thiên nga thường múa điệu múa tuyệt diệu cuối cùng trong tiếng kêu thống thiết trước khi gục chết’, *Chant du Cygne* là chữ dùng để chỉ cho tác phẩm cuối cùng, hoặc tác phẩm đẹp nhất trong đời một nghệ sĩ, nhà văn.”

Khi chuyện trò điện thoại với Chung về dự tính này, một tối cuối tháng 5/1999, tôi CHƯA nghĩ sẽ viết ra những gì trong tác phẩm. Nhưng kể từ khi tôi đem những lá thư viết tay từng nhận và gửi, photocopy lại, đóng thành hai tập, anh giữ một bản và tôi giữ một bản, ngoài đề cái tựa *Điệu Múa Cuối Cùng Của Con Thiên Nga*, thì anh tỏ ra rất phấn khích vui mừng.

Đó là một “trò chơi chữ nghĩa” (chữ một lần Chung dùng) nhưng lại là thứ trò chơi đầy lôi cuốn với hai người trong cuộc. Một “trò chơi” mà chỉ những kẻ nghèo nàn niềm vui và họa hiếm nụ cười như tôi (và cả anh) mới biết trân trọng nâng niu.

□

(Xem tiếp Bài 5)

□